

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 606/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej (sudkyňa spravodajkyňa) zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Rastislavom Lenartom, Pollova 32, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 222/2017 z 30. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 222/2017 z 30. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe sťažovateľom podanej žaloby bolo na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 35 C 402/2013 vedené konanie o zákaz vstupu na nehnuteľnosť proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“).

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 35 C 402/2013 z 23. júna 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa a rozhodol o trovách konania.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 6 Co 435/2015 z 20. decembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že ho ako vecne správny potvrdil a rozhodol o trovách konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol ako neprípustné a žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „... podal na Okresnom súde Košice I, dňa 06. 09. 2013 návrh, aby súd zakázal vstupovať žalovanému na nehnuteľnosť k. ú. [REDAKOVANÉ], zapísanú na [REDAKOVANÉ]...“

... V priebehu konania na súde prvej inštancie boli vykonané listinné dôkazy, ako aj výsluch strán a svedkov, kde poukazujeme, že sťažovateľ podal dňa 03. 02. 2015 súd písomne podanie, zo dňa 29. 1. 2015, kde okrem iného navrhol vypočuť otca [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako aj majiteľa pozemku [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] /vid' obsah spisu/...

... Sťažovateľ trvá na tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom – nevypočutím svedka [REDAKOVANÉ], znemožnil strane sporu – sťažovateľovi / žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva

na spravodlivý proces a to s poukazom na skutočnosť, že výpoveďou uvedeného svedka mohli byť objasnené podstatné okolnosti danej veci a mohla z jeho výpovede vyplývať aj potreba vypočutia ďalších možných svedkov...“

Sťažovateľ následne popisuje skutočnosti a označuje dôkazy, ktoré podľa jeho názoru bolo potrebné v konaní pred okresným súdom vykonať. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na uvedené „... záver súdu prevej inštancie, ako aj súdu odvolacieho, považuje žalobca za predčasný a v rozpore z NEVYKONANÝM dokazovaním, resp. z nedostatočne vykonaným dokazovaním“.

Podľa názoru sťažovateľa „súdy svojimi rozhodnutiami a konaním a konaním a rozhodnutím jasne porušili ustanovenia procesného práva porušil zásadu rovnosti účastníkov konania, zásadu voľného hodnotenia dôkazov a nesprávne a nedostatočne vyhodnotili a nevykonali ďalšie dôkazy, s poukazom napr. na výsluch sťažovateľa/žalovaného“.

V bode II sťažnosti sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „... v odôvodnení napadnutého uznesenie NS SR 6 Cdo 222/2017, sa dovolací súd de facto stotožnil zo závermi odvolacieho súdu a to hlavne s poukazom na body odôvodnenia 10., 11., 12., 13., 14., kde sa dovolací súd vyjadruje ku porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonaní navrhovaných dôkazov, ku namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, ako aj k porušeniu dobrých mravov.

Sťažovateľ poukazuje na nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenie NS SR 6 Cdo 222/2017, kde v odôvodnení vo vyššie uvedených bodoch, sa dovolací súd konkrétne a adresne vôbec nevysporiadal s dovolacími dôvodmi a to každým samostatne, ani s novými dôkazmi, ktoré boli priložené ku podanému dovolaniu a doposiaľ ich sťažovateľ nepredložil, pretože ich nemal k dispozícii. A týmto postupom dovolacieho súdu došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa.

Z vyššie uvedených ustanovení zákona je zrejmé, že sťažovateľ nemal možnosť brániť podľa jeho názoru, svoje porušené práva iným spôsobom, než podaním tejto sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky, pretože bolo porušené právo sťažovateľa v zmysle čl. 46 ods. 1 a 48 Ústavy SR.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť na ďalšie konanie a takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] upravené v čl. 46 ods. 1, čl. 47, ods. 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v konaní pod sp. zn. 6 Cdo 222/2017 porušené bolo.

2. Rozhodnutie /uznesenie/ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Cdo 222/2017, zo dňa 30. 05. 2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie 5 000 Eur (slovom päťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný sťažovateľovi vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy konania/právneho zastúpenia v sume 325,42 Eur slovom: /tristodvadsaťpäť eur a 42 centov/, ktoré je povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky zaplatiť na účet advokáta JUDr. Rastislava Lenarta do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

Sťažovateľ následne doručil ústavnému súdu 9. októbra 2018 podanie, ktorého súčasťou je kópia úradného záznamu Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice-Dargovských hrdinov z 26. júla 2013.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd zamerlal na posúdenie sťažnosti len v rozsahu vymedzenom v petite bez ohľadu na to, že v odôvodnení svojej sťažnosti sťažovateľ poukazuje aj na pochybenia krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 435/2015.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ veľmi stroho odôvodnil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, vyslovenia ktorého sa domáhal, a to poukázaním na nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, keď najvyšší súd sa „v bodoch 10, 11, 12, 13 a 14“ podľa názoru sťažovateľa konkrétne a adresne nevysporiadal s dovolacími dôvodmi ani s novými dôkazmi, ktoré boli priložené k podanému dovolaniu a ktoré sťažovateľ dosiaľ nepredložil, pretože ich nemal k dispozícii.

Ústavný súd vo vzťahu k týmto námietkam sťažovateľa konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti iba opakuje námietky, ktoré boli už predmetom preskúmavania krajským súdom aj najvyšším súdom, a to napriek tomu, že otázky, ktoré tieto námietky obsahovali, boli vyčerpávajúco odôvodnené už v rozhodnutiach všeobecných súdov nižších stupňov.

Sťažnosť sťažovateľa je tak iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom krajského súdu a následne najvyššieho súdu na nimi zistený a riadne odôvodnený skutkový stav. Sťažovateľ tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštancie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Podľa názoru ústavného súdu sa sťažovateľ iba snaží spochybníť spôsob, akým boli vyhodnotené dôkazy všeobecnými súdmi, aký skutkový záver z nich všeobecné súdy vyvodili a ako ho právne posúdili. Ústavný súd však v tejto súvislosti zdôrazňuje, že už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní napadnutého uznesenia vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho názor svojím vlastným.

K námietke sťažovateľa, že najvyšší súd sa nevysporiadal s novými dôkazmi, ktoré boli priložené k podanému dovolaniu a dosiaľ ich sťažovateľ nepredložil, pretože ich nemal k dispozícii, považuje ústavný súd za potrebné citovať relevantnú časť napadnutého uznesenia: „K dovolaniu boli žalobcom priložené nové dôkazy, ktoré podľa tvrdenia žalobcu majú preukazovať, že žalovaný na nehnuteľnosti stále chodí. Na tieto dôkazy dovolací súd ale prihliadať nemôže, pretože je v súlade s § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Pred dovolacím súdom je dokazovanie v zásade vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania.“

Ústavný súd konštatuje, že preskúmovaciu činnosť najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu obmedzuje okrem iného aj skutočnosť, že skutkový stav veci a rovnako ani výsledky dokazovania sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť. Dovolací súd rozhoduje len na základe skutočností a dôkazov, ktoré obsahuje odvolací spis. Vzhľadom na uvedené v kontexte konkrétnych okolností prípadu ústavný súd konštatuje, že z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených nevyplýva, že by napadnuté uznesenie najvyššieho súdu bolo zjavne nesprávne alebo svojvoľné a že by najvyšší súd napadnutým uznesením zjavne vybočil z rámca svojho uváženia pri posudzovaní uvedených zákonných podmienok, pričom sťažovateľ zastúpený právnym zástupcom má/mal možnosť využiť vo vzťahu k takto formulovaným dôvodom a námietkam iné inštitúty platného procesného práva.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľovi v okolnostiach danej veci pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie nepodarilo preukázať namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí obsahovať všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami na návrh na rozhodnutie (petit) vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

Ústavný súd môže sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj vtedy, ak je zrejmé, že medzi namietaným postupom všeobecného súdu, v tomto prípade najvyššieho súdu, a označenými základnými právami nie je žiadna súvislosť, ktorá by reálne

vytvárala základ na záver o možnom porušení uvedených základných práv. Takúto súvislosť nemôže podľa názoru ústavného súdu vytvárať procesná situácia, v ktorej sťažovateľ uviedol porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy bez ústavne akceptovateľných dôvodov ním tvrdenej neústavnosti postupu a rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré by umožnili preskúmať vzťah medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými článkami ústavy.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, sťažovateľ túto časť svojej sťažnosti nijakým ústavnoprávne relevantným spôsobom neodôvodnil, a preto bolo potrebné túto časť sťažnosti v súlade so stabilnou judikatúrou ústavného súdu (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014, I. ÚS 291/2017) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018